

Arrest

nr. 131 606 van 17 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een sjiitische Hazara te zijn, afkomstig uit het dorp Kata Seb in het district Miramor van de provincie Daykundi. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: uw moeder was gehuwd maar werd weduwe nog voor uw geboorte. Twee jaar na het overlijden van haar eerste man werd u geboren uit haar geheime relatie met een zekere (Q.). Uw moeder wou echter niet opnieuw huwen. De relatie met uw halfbroers uit het eerste huwelijk van uw moeder was ook niet best. U werd door hen aangevallen en er was geregeld ruzie. Vanaf uw zevende woonde en werkte u bij andere mensen. U ging wel nog geregeld naar huis. Op uw elfde werd u echter door uw halfbroers uit het huis gezet uit vrees dat u een deel van hun erfenis zou opeisen. U werkte als herder en daarna werd u tewerkgesteld in de bouwsector en als landbouwer. U verklaart de laatste twee jaar voor uw vertrek in de regio Charkh, dorp Shah Bedak, eveneens in het district Miramor, te

hebben gewoond, waar u werkte als metselaar. U had daarvoor al twee jaar bij (S.) en één jaar bij (K.) gewerkt. Naast de problemen met uw halfbroers had u ook problemen met lokale inwoners omdat u een bastaardkind zou zijn. Om die reden ging u het jaar voor uw vertrek niet meer naar de moskee. De mullah van de moskee, (S.A.), stuurde (H.A.) om u te vragen waarom u niet meer kwam. Hij werd kwaad en bedreigde u met de dood als u niet meer naar de moskee zou komen. Ook uw werkgever (R.) werd door de mullah, zijn oom, onder druk gezet. U kreeg daardoor ook problemen met (R.) en werd door hem in elkaar geslagen. De dag van uw vertrek werd u op weg naar het werk tegengehouden door de taliban. Er stapte een man uit een zwarte auto die vroeg of u een stemkaart had. U had geen stemkaart. Daarop stapte een andere man uit de wagen met een mes. Hij vroeg uw naam en adres. U toonde waar u woonde en werkte. Op dat moment was u werkzaam en woonachtig bij (R.). Na bemiddeling door hun chauffeur werd u vrijgelaten met de waarschuwing dat ze morgen zouden terugkomen en dat u dan met hen mee moest. U keerde niet meer terug naar huis en besliste het land te verlaten. In het begin van de maand sawr 1389 (eind april 2010) verliet u Afghanistan. U reisde vanuit Daykundi via Kabul en Kandahar naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk in België aan op 20 juni 2010 waar u op 22 juni 2010 een eerste keer asiel aanvroeg. U beweerde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Op 19 september 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, aangezien er aan uw beweerde minderjarigheid en uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 22 december 2011. U diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende hier op 1 februari 2012 een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich voor deze asielaanvraag op dezelfde asielmotieven die u al uiteengezet heeft tijdens uw eerste asielaanvraag. U bracht geen nieuwe elementen aan. Deze aanvraag werd op 8 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen (bijlage 13 quater).

U diende een derde asielaanvraag in op 5 november 2012. U legde twee bijkomende documenten neer ter bevestiging van uw problemen, namelijk een fax van de moskee waarin staat dat u een buitenechtelijk kind bent en het verboden is contact met u te hebben (d.d. 01/02/1389 of 21/04/2010) en een fax van (S.) waarin gesteld wordt dat hij geen contact meer met u kan hebben (30/05/1391 of 20/08/2012). Deze aanvraag werd door DVZ niet in overweging genomen op 7 november 2012 (bijlage 13 quater). Op 14 februari 2014 vroeg u voor de vierde keer asiel aan in België. U baseerde zich voor uw vierde asielaanvraag nog steeds op dezelfde asielmotieven die u al uiteengezet had tijdens uw eerdere asielaanvraag. Zo stelde u nog steeds te vrezen gedood te worden door uw eigen halfbroers, de imam van de moskee en de lokale inwoners, omwille van de redenen die u eerder uiteengezet heeft. Daarnaast verklaarde u dat u sinds één jaar bekeerd bent tot het christendom. Bijkomend herhaalt u dat uw achternaam eigenlijk Qurban is en niet Parwan. U legde een doopcertificaat (d.d. 15 augustus 2012) van Carelinks Christadelphian Ministries voor ter staving van uw huidige asielaanvraag. Op 26 februari 2014 weigerde het CGVS uw vierde asielaanvraag in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen aanhaalde die uw kans op het bekomen van een beschermingsstatuut vergroten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van het CGVS.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar u verklaarde zich op 18 april 2014 voor een vijfde maal vluchteling. In uw huidige asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan maar herhaalt u de asielmotieven die u in uw eerste en vierde asielaanvraag uiteenzette. Het CGVS nam op 5 mei 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 15 juli 2014 heeft u een zesde asielaanvraag ingediend. U brengt geen nieuwe elementen naar voren, maar u herhaalt uw asielmotieven die u reeds in uw vorige asielaanvragen uiteenzette. U voegde nog toe dat u deelnam aan betogingen tegen de behandeling van de Afghaanse asielaanvragen hier in België. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een foto neer van uw deelname aan de betogingen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus, omdat aan uw verklaringen problemen te hebben gehad met uw halfbroers, lokale inwoners en de taliban geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uw tweede en uw derde asielaanvraag werden door de DVZ niet in overweging genomen. Bij uw tweede asielaanvraag bracht u geen nieuwe elementen aan of legde u geen nieuwe verklaringen af. U baseerde zich gewoon op de elementen die u reeds uiteenzette tijdens uw eerste asielaanvraag. De documenten (een fax van de mullah om aan te tonen dat u een bastaardkind bent en een fax van (S.) waarin staat dat hij geen contact meer met u mag hebben) die u bij uw derde asielaanvraag voorlegde, konden het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw vierde asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen omdat u geen nieuwe elementen aanhaalde die uw kans op het bekomen van een beschermingsstatuut vergroten.

Uw vijfde asielaanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen omdat u zich louter beperkte tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u vervolging vreest vanwege de inwoners van uw dorp, uw halfbroers en de Taliban omwille van de motieven die u in uw eerste asielaanvraag aanbracht en dat u eveneens vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan omwille van uw bekering tot het christendom.

Aangezien u in uw zesde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerdere asielaanvragen, die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar het gegeven dat u niet terug kan naar Afghanistan en dat u geen contacten meer hebt in Afghanistan. U hebt dan ook geen nieuws over de actuele situatie met betrekking tot uw problemen in Afghanistan (Verklaring, meervoudige aanvraag, vraag 15, 18). Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw eerdere verklaringen, die tot een negatieve beslissing leidden, slaagt deze bijkomende verklaring er dan ook niet in een nieuw licht te werpen op de door u beweerde problemen.

U legde nog een foto voor waarop u te zien bent tijdens uw deelname aan een betoging door Afghanen in Brussel. U wilde hiermee aantonen dat het onveilig is in Afghanistan en dat u op deze manier hulp wil vragen (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi maar zeer weinig conflictgerelateerd nieuws komt. Daykundi scoort erg laag wat betreft conflictgerelateerde ontheemding, aantal veiligheidsincidenten, aantal burgerslachtoffers en aanwezigheid van mijnen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om

na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van "het principe van onpartijdigheid (fair play) van de bestuurlijke overheid".

Omdat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de eertijds genomen weigeringsbeslissingen, meent verzoeker dat verweerder met een grote vooringenomenheid zijn huidige asielaanvraag beoordeeld heeft. Volgens hem mag van verweerder echter verwacht worden onpartijdig te werk te gaan en zonder enige vooringenomenheid de (al dan niet meervoudige) asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling te beoordelen.

Verzoeker wijst erop dat hij aanhaalde te hebben deelgenomen aan betogingen door Afghanen in Brussel en hiervan een foto te hebben neergelegd. Hij diende Afghanistan te verlaten omdat hij als bastaardkind niet aanvaard werd door zijn stiefbroers en zijn omgeving. Hij werd uitgestoten omdat hij niet voldeed aan de normen, waarden en principes waaraan hij volgens zijn omgeving diende te voldoen en werd naar aanleiding hiervan zelfs met de dood bedreigd en aangevallen. Verzoeker meent nu nog minder te voldoen aan het vooropgestelde ideologisch beeld. Na jaren in België te verblijven is hij verwesterd en heeft hij zich aangepast aan de Belgische maatschappij. Hij heeft zich niet enkel bekeerd tot het christendom, maar nam ook deel aan betogingen omdat hij niet wenst terug te keren naar Afghanistan, hetgeen het risico op vergelding voor hem alleen maar groter maakt. Verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR die duidelijk stellen dat individuen waarvan men meent dat zij niet leven volgens de principes, normen en waarden van de taliban, worden aangevallen, bedreigd en vermoord door de taliban.

Verzoeker wijst erop dat hij tevens aanhaalde geen contacten meer te hebben in Afghanistan. Bij een terugkeer zal hij niet kunnen rekenen op een familiaal of ander sociaal netwerk, hetgeen nochtans van primordiaal belang is in Afghanistan. Volgens verzoeker heeft verweerder nagelaten zich de vraag te stellen of verzoeker na vele jaren in België zich zonder familiaal netwerk opnieuw zal kunnen integreren in de Afghaanse samenleving. Verzoeker wijst erop dat hij nooit heeft gestudeerd, zodat zijn kans op tewerkstelling zeer klein is. De kans is volgens hem reëel dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 en de analyses van de veiligheidssituatie door Cedoca van 25 juni 2014, meent verzoeker dat verweerder niet met alle informatie uit voormelde documenten rekening heeft gehouden en dat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht. Verzoeker stelt te behoren tot de risicogroep "men and boys of fighting age". Verzoeker stelt met zijn twintig jaar de perfecte leeftijd te hebben om gerekruteerd te worden en bovendien als ontheemde in een nederzetting te moeten leven. Verder wijst verzoeker erop dat hij zich bekeerde tot het christendom en blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dat religieuze minderheidsgroepen in Afghanistan te maken hebben met discriminatie op basis van de wet. Daarnaast lijden zij ook onder sociale discriminatie en geweldplegingen en weigert de overheid hen hiertegen te beschermen. Verzoeker meent in Afghanistan bestempeld te worden als geloofsafvallige. De taliban

dreigt bovendien iedereen die zich bekeert tot het christendom, te vermoorden. Verzoeker verwijst naar een rapport van het UK Home Office van 15 februari 2013.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan niet stabiel is. Verweerders analyse over de situatie in Afghanistan, regio per regio, stelt volgens verzoeker problemen zowel vanuit juridisch als vanuit geopolitiek oogpunt. Vanuit juridisch oogpunt stelt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat er een risico bestaat bij terugkeer naar het land van herkomst, niet naar een bepaalde regio. Volgens verzoeker is de onderverdeling naar regio's wettelijk niet voorzien. Vanuit geopolitiek oogpunt voert verzoeker aan dat het conflict in geheel Afghanistan, en dus ook in de provincie Daykundi, elk jaar ernstiger wordt, dat er steeds meer burgerslachtoffers zijn en dat de situatie uiterst volatiel is. De taliban en de regeringstroepen zijn mobiel en het conflict verplaatst zich. Er zijn districten waarvan verweerder enkele maanden geleden oordeelde dat ze veilig waren, maar die heden als gevaarlijk worden beschouwd. Dit toont volgens verzoeker het volatiele karakter van het conflict in Afghanistan aan, alsook de noodzaak om alle Afghanen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker merkt nog op dat verweerder in zijn beleidsnota inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van september 2010 stelt dat bepaalde districten in de provincie Daykundi zodanig onveilig zijn dat subsidiaire bescherming aangewezen is voor personen uit die regio. De achtergrondfiche Afghanistan, uitgegeven door vluchtelingennetwerk in november 2012, somt de veilige districten uit Daykundi op; het district Miramor, waarvan verzoeker afkomstig is, behoort niet tot deze veilige districten.

Het geweld in Afghanistan brengt ernstige mensenrechtenschendingen mee voor zo goed als de gehele burgerbevolking, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst naar de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013. Onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International van 23 februari 2012 en het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 meent verzoeker dat de omstandigheden waarin hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen, allesbehalve menswaardig te noemen zijn. De verregaande humanitaire problemen bij een terugkeer mogen niet onderschat worden. Verzoeker stelt dat volgens UNHCR hij niet teruggestuurd mag worden omdat hij totaal geen sociaal netwerk heeft. Hij is door zijn familie verstoten en heeft Afghanistan als minderjarige verlaten. Hij heeft geen diploma. Hij zal aan zijn lot worden overgelaten.

Verzoeker voert verder nog aan dat uit de contactvergadering van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) van 10 september 2013 blijkt dat verweerder erkent dat de situatie in Afghanistan verslechtert en dat een diepgaande herevaluatie zich opdringt. Verzoeker stelt nog: *"Uit verdere cijfers van het Commissariaat-Generaal blijkt dat het Commissariaat-Generaal op de hoogte is van de nood aan bescherming voor Afghanen. Immers werd in mei 2014 aan 41.2 procent van de aanvragers de vluchtelingenstatus toegekend en 40.1 procent verkreeg het subsidiair beschermingsstatuut. Dit betekent dat heden ten dage meer dan 80 procent van de Afghaanse aanvragen positief beoordeeld wordt en het Commissariaat-Generaal de precaire toestand in Afghanistan erkend. (zie stuk 7, asielstatistieken CGVS, maandverslag mei 2014)"*

Onder verwijzing naar een arrest van de Raad, meent verzoeker dat in de bestreden beslissing slechts een algemeen oordeel werd geveld, terwijl er van een individuele beoordeling op basis van het profiel van de verzoekende partij geenszins sprake is. Verzoeker stelt dienaangaande nog het volgende: *"Gelet op de algemene situatie waaruit blijkt dat vele uit het buitenland teruggekeerde vluchtelingen terecht komen in vluchtelingenkampen in en rond de grote steden en dat de leefomstandigheden in deze kampen vaak precair, schrijnend en mensonwaardig zijn, is het noodzakelijk te oordelen – aan de hand van het individuele profiel van de verzoekende partij – of de verzoekende partij ook het risico loopt om in de erbarmelijke omstandigheden van een vluchtelingenkamp terecht te komen. De Commissaris-generaal heeft dit echter nagelaten. Geen enkele individuele beoordeling werd verricht.*

- de verzoekende partij is als minderjarige uit zijn land van herkomst gevlucht ;
- de verzoekende partij heeft geen familiaal dan wel sociaal netwerk meer in Afghanistan ;
- de verzoekende partij zal niet kunnen rekenen op financiële steun van zijn familie vanwege de verzielde relatie met zijn familie ;
- de verzoekende partij moeilijkheden zal hebben tewerkgesteld te worden ;
- de verzoekende partij is de Islam afgevallene.

De verzoekende partij zal in erbarmelijke en precaire leefomstandigheden terecht komen bij een terugkeer naar Afghanistan."

2.1.2. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 (stuk 3), een rapport van Amnesty International van 23 februari 2012 (stuk 4), het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 (stuk 5), het verslag van de contactvergadering van 10 september 2013 van het BCHV (stuk 6), het maandverslag mei 2014 van het CGVS (stuk 7), de beleidsnota van het CGVS van september 2010 (stuk 8) en de achtergrondfiche Afghanistan van vluchtelingennetwerk van 2012 (stuk 9).

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn zesde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 72 431 van 22 december 2011 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"2.1.3. Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.1.3.1. Wat de minderjarigheid van verzoeker betreft meent de Raad dat dit een overtollig motief betreft. Verzoeker toont niet aan dat zijn leeftijd het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

[...]

2.1.3.2. Verzoeker stelt dat hij eerlijk is geweest in zijn verklaringen en dat hij wel degelijk lastig gevallen werd door de Taliban.

Verweerder antwoordt terecht dat het louter volharden in eerder tijdens de procedure afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Om redenen die duidelijk in de bestreden beslissing worden uiteengezet kan er geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker ingeroepen problemen met de Taliban.

Verweerder wijst er terecht op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De bestreden beslissing stelt: "Uw vluchtrelaas bevat immers diverse onlogische elementen, die de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling doen staan. Zo verklaart u op de dag van uw vertrek uit Afghanistan tegengehouden te zijn door de Taliban. U verklaart niet te weten waarom u toen werd tegengehouden (CGVS, p. 14). U werd gefouilleerd en gevraagd of u een stemkaart had. U verklaart dat u wist dat het om Taliban ging door hun uiterlijk en het feit dat ze naar een stemkaart vroegen. U had immers al van anderen gehoord dat de Taliban tegen de verkiezingen was en als ze een stemkaart op je vonden, men kon beschuldigd worden van samenwerking met de regering. Opvallend is dat u geen enkel concreet voorbeeld kan aanhalen van personen die door het bezit van een stemkaart problemen met de Taliban kregen. Merkwaardig is ook dat ondanks het feit dat er geen stemkaart werd gevonden u toch werd bedreigd met een mes en ze u wilden meenemen (CGVS, p. 13-14). Waarom ze u wilden meenemen weet u niet. U vermoedt dat ze u wilden laten deelnemen aan gevechten of een zelfmoordaanslag wilden laten plegen (CGVS, p. 14). Waar u dat vermoeden vandaan haalt is echter niet duidelijk gezien de Taliban, naast uw stemkaart, geen andere dingen vroeg of zei (CGVS, p.17). Ook kende u voor dit incident geen problemen met de Taliban (CGVS, p. 14-15). Opvallend is ook dat ze u die dag hebben laten gaan met enkel de mededeling dat ze de volgende dag bij u thuis zouden langskomen (CGVS, p. 13). Als de Taliban u echt had willen meenemen hadden ze dat ook gedaan en u niet nog de kans gegeven om te vluchten.

Wat er ook van zij, zoals uit objectieve informatie blijkt die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dateren de presidentsverkiezingen van 20 augustus 2009 terwijl u werd tegengehouden in april 2010, ongeveer acht maanden later. Daarnaast waren de parlementsverkiezingen, die in september 2010 plaatsvonden nog ver af. Het is dus niet aannemelijk dat de Taliban er zou van uitgaan dat de burgers stemkaarten op zak zouden hebben."

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.3.3. De bestreden beslissing stelt verder: "Als bijkomende reden voor uw vertrek haalt u de conflicten met uw stiefbroers en andere inwoners van uw regio aan. Er moet echter worden vastgesteld dat nergens u een verband aanhaalt tussen de vervolging die u vreest en één van de in de Conventie opgesomde vervolgingsgronden, namelijk uw politieke overtuiging, religie, lidmaatschap van een sociale groep of uw ras. U verklaart dat toen u jong was en nog bij uw moeder woonde u veel problemen had met uw stiefbroers. Er was vaak ruzie en u werd door hen aangevallen. Als reden hiervoor geeft u aan

dat ze u nooit graag zagen en vreesden dat u een deel van de erfenis zou opeisen. Dit zijn problemen van familiale aard. Daarnaast verklaart u dat u vaak werd gepest door mensen uit de regio, omdat u een bastaardkind bent. Toen u echter aan het werk ging bij Sultan had u geen contact meer met deze mensen (CGVS, p. 15). Daarnaast geeft u dit ook aan als reden waarom u niet meer naar de moskee ging. De mullah stuurde daarop Hussein Ali en die bedreigde u met de dood. U verklaart echter zelf dat het niet naar de moskee gaan in feite niet erg is en dat het alleen bij dreigen bleef (CGVS, p. 17-18)."

Verzoeker betwist dat zijn hoedanigheid van natuurlijk kind en de moeilijkheden waarvan hij het voorwerp geweest zou zijn niet onder het Verdrag van Genève zouden vallen. Seksuele handelingen verricht buiten het huwelijk kunnen in bepaalde landen een blijvende bron van schaamte zijn voor de familie. Het is mogelijk dat dit voor de kinderen geboren uit dergelijke handelingen leidt tot een sociaal en cultureel stigma en uitsluiting uit de samenleving. In dat geval zou de betrokkene kunnen behoren tot een sociale groep van buiten een huwelijk geboren kinderen.

Voor het bewijs van de hoedanigheid van vluchteling is echter een gegronde vrees voor vervolging noodzakelijk. De directe aanleiding voor de vlucht van verzoeker zou de controle waarvan hij het voorwerp was door de Taliban geweest zijn. Verzoeker heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangehaalde moeilijkheden als natuurlijk kind betreft maakt verzoeker niet aannemelijk dat zij ernstig genoeg waren om als vervolging te worden beschouwd of een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Toen verzoeker aan het werk ging bij (S.) had hij geen contact meer met de mensen die hem lastigvielen (CGVS, p. 15). Daarnaast geeft verzoeker het als reden aan waarom hij niet meer naar de moskee ging. Het niet naar de moskee gaan was volgens verzoeker echter in feite niet erg en het bleef bij dreigen (CGVS, p. 17-18). Verzoeker leefde niet bij zijn familie en slaagde er in 7000 USD te sparen voor zijn vertrek. Zijn hoedanigheid van natuurlijk kind verhinderde dan ook geenszins dat verzoeker werkte en een aanzienlijk bedrag kon sparen. Hieruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst een relatief normaal leven kon leiden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet."

2.3.2. Met betrekking tot het door verzoeker naar aanleiding van zijn zesde asielaanvraag aangevoerde, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *"Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar het gegeven dat u niet terug kan naar Afghanistan en dat u geen contacten meer hebt in Afghanistan. U hebt dan ook geen nieuws over de actuele situatie met betrekking tot uw problemen in Afghanistan (Verklaring, meervoudige aanvraag, vraag 15, 18). Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw eerdere verklaringen, die tot een negatieve beslissing leidden, slaagt deze bijkomende verklaring er dan ook niet in een nieuw licht te werpen op de door u beweerde problemen.*

U legde nog een foto voor waarop u te zien bent tijdens uw deelname aan een betoging door Afghanen in Brussel. U wilde hiermee aantonen dat het onveilig is in Afghanistan en dat u op deze manier hulp wil vragen (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Waar verzoeker aanvoert dat zijn deelname aan betogingen door Afghanen in Brussel en de foto die hiervan als bewijs dient, als gevolg heeft dat hij verwesterd is en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, zodat hij in Afghanistan nog minder zou voldoen aan de normen, waarden en principes van de Afghaanse samenleving, dient opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij het element van deelname aan de betogingen door Afghanen in Brussel aanhaalde om *"aan te tonen dat Afghanistan echt niet veilig is en dat jullie ons niet moeten repatriëren"* (administratief dossier, stuk 6, verklaring 15). Verzoeker toont echter niet concreet aan dat een deelname aan betogingen in België een vluchtelingenrechtelijke vrees overeenkomstig artikel 48/3 tot gevolg heeft. De deelname aan betogingen kan an sich evenmin aanzien worden als teken van verwestering en kan derhalve niet aangenomen worden als grond van vervolging overeenkomstig artikel 48/3, §4.

Waar verzoeker verder nog stelt dat hij verstoten werd door zijn familie, dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid hiervan reeds kwam vast te staan in 's Raads arrest nummer 72 431 van 22 december 2011, dat kracht van gewijsde heeft. Waar hij aanvoert zich bekeerd te hebben tot het christendom, dient opgemerkt dat verzoeker dit element reeds aanhaalde in het kader van zijn vierde asielaanvraag, die op 26 februari 2014 niet in overweging werd genomen door de commissaris-generaal

wegens het feit dat deze bekering – voor zover er al geloof aan gehecht kan worden gelet op het gestelde met betrekking tot het neergelegde doopcertificaat – geen nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt (administratief dossier, stuk 10). Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing, zodat deze definitief is geworden.

Verder beoordeelt de commissaris-generaal op basis van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Daykundi als volgt: *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi maar zeer weinig conflictgerelateerd nieuws komt. Daykundi scoort erg laag wat betreft conflictgerelateerde ontheemding, aantal veiligheidsincidenten, aantal burgerslachtoffers en aanwezigheid van mijnen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Waar verzoeker aanvoert dat de veiligheidsanalyse per regio juridisch niet aanvaardbaar is daar in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar het *land* van herkomst, dient opgemerkt dat in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie in Afghanistan vanuit juridisch oogpunt geen probleem vormt. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Afghanistan – Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014 (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt bovendien dat de kans op escalatie van het geweld in de provincie Daykundi in 2014 tweemaal lager wordt ingeschat dan buiten deze provincie, zodat er ook vanuit “geopolitiek” oogpunt geen probleem is. Waar verzoeker verwijst naar het verslag van de contactvergadering van 10 september 2013 van het BCHV (stuk 6), het maandverslag mei 2014 van het CGVS (stuk 7), de beleidsnota van het CGVS van september 2010 (stuk 8) en de achtergrondfiche Afghanistan van vluchtelingenennetwerk van 2012 (stuk 9), dient opgemerkt dat de door verweerder gehanteerde informatie van recentere datum is (25 juni 2014, zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) en dat ieder dossier bovendien individueel beoordeeld wordt, zodat een verwijzing naar cijfers en statistieken aangaande andere beslissingen niet dienstig is. Dat de commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is, blijkt overigens ook uit de bestreden beslissing, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de analyse van de situatie in de provincie Daykundi. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij tot de risicogroep van de “men and boys of fighting age” behoort, dient opgemerkt dat in de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 (stuk 3) blijkt dat deze risicogroep bestaat in “areas where AGES exercise effective control”, terwijl uit verweerders informatie (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat er in de provincie Daykundi geen sprake is van een dergelijke controle. Waar verzoeker aanvoert dat hij als ontheemde in mensonwaardige omstandigheden in de vluchtelingenkampen terecht zal komen, dient opgemerkt dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat dit het geval zou zijn. Het feit dat hij niet gestudeerd heeft, heeft hem er blijkens ’s Raads arrest nummer 72 431 van 22 december 2011 evenwel niet van weerhouden de aanzienlijke som van 7000 Amerikaanse dollar bijeen te sparen, zodat hij redelijkerwijs weldegelijk in staat kan worden geacht in zijn eigen onderhoud te voorzien. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van asielrelaas, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen terugvallen op een familiaal of ander sociaal netwerk. Het rapport van Amnesty International van 23 februari 2012 (stuk 4) en het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 (stuk 5) zijn minder recent dan de door verweerder gehanteerde informatie. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen stukken of elementen bijbrengt waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is of dat verweerders gevolgtrekkingen onterecht of onvolledig zijn.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede

gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS